

บทสัมภาษณ์ ดร.อภิวัฒน์ วัฒนางกูร บางส่วนใน นสพ.คมชัดลึก 29 ก.ย.2548

ดร.อภิวัฒน์ วัฒนางกูร หรือชื่อใหม่ว่า ดร.วรธา วัฒนชะยังกูร เล่าย้อนถึงอาการก่อนหน้าเป็นมะเร็งว่า “รู้สึก ว่าเวลาเข้าห้องน้ำ ทำไมถ่ายอุจจาระไม่หมดสักที บางที 1 นาทีก็กลับมาอีกแล้ว คือจะปวดตลอดเวลา แต่ไม่ได้ปวด ท้องนะ แคंपวดอยากถ่าย แล้วพบว่ามันจะมีเลือดออกมาด้วย เวลาที่ถ่ายเป็นเลือดจะรู้สึกตกใจ

เราถึงได้ไปหาหมอ วันที่ไป หมอก็ให้พักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเลย วันรุ่งขึ้นก็ตรวจส่องกล้อง เมื่อส่องกล้อง ออกมาเจอ แล้วตัดออกมาก็ไม่พบ แต่ผลเลือดชี้ชัดว่าเป็น ก็ไปหาหมอที่จะผ่าตัดเรา เข้าโรงพยาบาลวันที่ 9 – 10 สิงหาคม แต่วันที่ผ่าคือ 11 สิงหาคม ปีที่แล้ว (2547) ตั้งแต่วันแรกที่เลือดออกจนถึงวันที่ผ่าตัดเอาออกไป 21 วัน “การผ่าตัด เป็นทางออกที่ต้องเร่งทำ เนื่องจากมะเร็งเป็นเซลล์ที่แบ่งตัวเร็วมาก ซึ่งหากคุณลักษณะการแพร่กระจาย แล้วถือเป็นระยะที่ 3 เพราะเมื่อตัดลำไส้ออกไป มะเร็งได้ลุกลามไปอยู่ที่ตับแล้ว นั่นแสดงว่า มันไม่ได้เริ่มต้น แต่มัน มีอยู่แล้ว เพียงแต่ตรวจไม่พบเท่านั้น ดังนั้น การรักษาต่อหลังการผ่าตัดลำไส้ คือ การใช้เคมีบำบัด ซึ่งทำให้เหนื่อย อ่อนจนทำงานไม่ได้ นอกจากนี้ชีวิตประจำวันของเขายังเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ทุกวันนี้ ดร.วรธา รับประทานด้วยวิธีคีตาเข้าไปในร่างกาย เพื่อไปทำลายเส้นเลือดที่ต่อกับเซลล์มะเร็ง โดย จะทำทุกสัปดาห์ และให้แพทย์ดูแลใน 2 เดือน นอกจากนี้ยังมี “ยาใจ” ที่ช่วยให้เขาดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข

โดย ดร.วรธา เผยว่า “เวลาที่ไปโรงพยาบาล เวลาที่เราเหนื่อยอ่อน พ่อกับแม่ก็จะคอยประคองแล้วเดินไปด้วย กัน เรามีความรู้สึกว่าอายุ 48 แล้วนะ พ่อแม่ยังดูแลเราอยู่เลย แล้วพอไปถึงโรงพยาบาล เจอคนรู้จักก็จะถามว่าพ่อ-แม่ เป็นอะไร ไม่เคยมีใครนึกว่า พ่อแม่จะพาลูกมาโรงพยาบาล ไม่เคยมีสิ่งไหนเลยที่จะทำให้เราท้อถอย หมดกำลังใจ จะบอกกับตัวเองอยู่เรื่อยๆ ว่า “ต้องหาย” เราไม่มีทางเลือกอื่น เรากลับรู้สึกว่าเราให้ความสำคัญและคุณค่ากับการมี ชีวิตอยู่มากขึ้นด้วยซ้ำไป อยากมีชีวิตอยู่เพื่อลูกลูกเติบโตขึ้นมา อันนี้คือ ความรู้สึกที่ทำให้ “วรธา” จึงต้องเกิดขึ้น ไม่ได้คิดว่าการเปลี่ยนชื่อเป็นการแก้เคล็ด แต่มันเปลี่ยนจากความรู้สึกที่เราเป็นคนเรียกหาเอง “อภิวัฒน์” เขาเหนื่อยยาก มามากแล้ว ให้เขาพักผ่อนเถอะ แล้วให้ “วรธา” เขามีชีวิตใหม่

“การทุ่มเทเวลาให้กับงานจนลืมให้ความสำคัญกับตัวเอง ไม่ใช่การใช้ชีวิตที่ถูกต้อง เพราะเวลาที่เรารู้สึกป่วย ก็จะมีแต่คนที่เรารักเท่านั้นคอยดูแล หากเหตุผลของการทำงาน นั่นก็คือเพื่อเลี้ยงดูลูกเมีย ในที่สุดแล้วผลที่เกิดขึ้นก็จะมีแต่ลูกเมียเท่านั้นที่ได้รับความ ทุกข์นี้”

“การจัดสรรชีวิตเป็นเรื่องที่สำคัญ โปรดรู้ไว้ว่า การนอนชดเชยไม่มีจริงในชีวิตนี้ การสูญเสียการนอนไปแล้วชดเชยด้วยการนอนสองเท่าไม่ได้ นาฬิกาชีวิตมันผ่านไปแล้ว ชีวิตในเวลา นั้นๆ มันต้องพัฒนาม้าม มันต้องพัฒนาลำไส้ เราต้องเข้าใจกลไกของชีวิต เข้าใจกลไกของร่างกาย เข้าใจวิธีการที่จะดูแลตัวเองให้อยู่ไปนานๆ ทุ่มเททำงานได้ แต่อยากจะทำไปอย่างนี้ได้ยาวนาน ใหม ถ้าอยากทำอะไรจะใส่ใจตัวเองให้มากกว่านี้”